

PM 2003 RVI+VII (Dnr 333-2370/2003)

God man för ensamkommande flyktingbarn

Remiss från justitiedepartementet av delbetänkandet SOU 2003:51

Remisstid 13 oktober 2003

Borgarrådsberedningen föreslår kommunstyrelsen besluta följande
Som svar på remissen översänds denna promemoria.

Föredragande borgarråden Teres Lindberg och Margareta Olofsson anför följande.

Bakgrund

Justitiedepartementet har översänt betänkandet *God man för ensamkommande flyktingbarn* (SOU 2003:51) för yttrande senast den 13 oktober 2003. En sammanfattning av betänkandet redovisas i *bilaga*.

Regeringen beslutade den 4 april 2002 att ge en särskild utredare i uppdrag att utvärdera bl.a. 1995 års förmyndarskapsreform. I utredningens direktiv anges att utredaren skall följa upp de lagändringar som år 1997 genomfördes i syfte att förbättra det rättsliga skyddet för i första hand ensamkommande barn och överväga om ytterligare åtgärder behöver vidtas för att stärka skyddet för dessa barn. Genom ett tilläggsdirektiv den 20 februari 2003 beslutade regeringen att utredaren med förtur skall behandla frågan om det rättsliga skyddet för ensamkommande barn och senast den 30 juni 2003 redovisa resultatet av sitt arbete i denna del.

Utredningens slutsats är att det finns behov av att ytterligare stärka skyddet för ensamkommande flyktingbarn. I betänkandet föreslås en ny lag om god man för ensamkommande flyktingbarn som reglerar när en god man skall förordnas m.m. samt ändringar i den nuvarande lagstiftningen som reglerar förmyndarens, gode mannens och förvaltarens befogenheter. Grundtanken bakom förslagen till ändringar i lag är att möjliggöra för överförmyndaren att förordna en god man som kan träda i såväl förmyndarens som vårdnadshavarens ställe vilket ger den gode mannen större möjlighet att agera och fatta beslut i samtliga frågor som rör det ensamkommande barnets intressen. Vidare föreslår utredaren att överförmyndaren ges möjlighet att begära ett utdrag ur belastningsregistret beträffande den tilltänkte gode mannen. Utredningen föreslår även att när ett ensamkommande barn får uppehållstillstånd i Sverige skall en särskild vårdnadshavare utses som ersätter den gode mannen i de fall där barnets föräldrar är varaktigt förhindrade att utöva vårdnaden.

Remisser

Ärendet har remitterats till integrationsnämnden, socialtjänstnämnden samt överförmyndarnämnden.

Integrationsnämnden förespråkar utredningens förslag och anser att förändringarna stärker och klargör det ensamkommande flyktingbarnets rättsliga och sociala skydd.

Socialtjänstnämnden menar att nuvarande lagstiftning inte är anpassad till situationen som råder och därmed tappar sitt syfte när det gäller ensamkommande barn. Nämnden anser därför att de förslag som utredaren lämnat skapar den grund som behövs för att på ett bättre sätt tillvarata och skydda barnets intressen. Man anser dock att det återstår frågor som är oklara och som måste lösas för barnets omhändertagande.

Överförmyndarnämnden finner för sin del att förslaget till ny lag om god man för ensamkommande flyktingbarn i stort innehåller de önskemål som nämnden tidigare haft. Nämnden påpekar dock att det behövs en förändring i domstolarnas instruktioner när det gäller domstolarnas skyldighet att underrätta nämnden när en person förordnats till vårdnadshavare och förmyndare. Nämnden nämner en viss tveksamhet till förslaget att familjehemsföräldrar skulle vara särskilt lämpade som särskilt förordnade vårdnadshavare.

Våra synpunkter

FN:s barnkonvention anger att konventionsstaterna skall säkerställa att ett barn som söker flyktingstatus eller som anses som flykting i enlighet med internationell eller nationell rätt erhåller lämpligt skydd och humanitärt bistånd.

Situationen för ensamkommande flyktingbarn i Sverige har förändrats under åren och det har visat sig att gällande rätt inte räcker för att skapa det skydd som FN:s barnkonvention slår fast. Det är därför glädjande att utredaren i sitt betänkande presenterar en rad förslag till åtgärder som syftar till att klargöra samt stärka det rättsliga skyddet för ensamkommande flyktingbarn.

Stockholms stad har för egen del vidtagit åtgärder för att förbättra villkoren för ensamkommande barn som kommunplaceras i Stockholm. I april i år antog kommunstyrelsen särskilda riktlinjer för handläggningen av dessa ärenden. Dokumentet innehåller en beskrivning av de särskilda förutsättningarna för arbetet samt riktlinjer och handlägningsrutiner som ger en metodisk vägledning för socialsekreterare och familjevårdinspektörer som arbetar med de ensamkommande flyktingbarnen och deras familjehem. I anslutning till riktlinjerna anordnas också utbildning för alla stadsdelsförvaltningar i staden.

Några frågor är viktiga att beakta i det fortsatta arbetet. Överförmyndarnämnden uttrycker tveksamhet till utredningens förslag att familjehemsföräldrar skulle vara särskilt lämpade som särskilt förordnade vårdnadshavare, detta p.g.a. familjehemmens beroendeställning gentemot socialtjänsten. Denna frågeställning bör bli föremål för fortsatta överväganden. Överförmyndarnämnden påpekar även att det behövs en förändring i domstolarnas instruktioner så att nämnden underrättas om beslut i dessa ärenden. Därutöver är det viktigt att ange principer för vem som ska kunna utses som god man.

Ur integrationssynpunkt är det väldigt viktigt att barnen ges alla förutsättningar att bli en del av samhället. Föräldrarnas frånvaro gör att barnen ofta brottas med problem som annars hör till vuxenvärlden. Vi anser att det är viktigt att alla instanser som arbetar med eller kommer i kontakt med ensamkommande flyktingbarn samarbetar till det yttersta för att se till att dessa barn får bästa tänkbara vägledning och skydd.

Vi föreslår med hänvisning till vad som ovan anförts att kommunstyrelsen beslutar följande

Som svar på remissen översänds denna promemoria.

Stockholm den 24 september 2003

TERES LINDBERG MARGARETA OLOFSSON

Borgarrådsberedningen tillstyrker föredragande borgarrådens förslag.

ÄRENDET

Stockholms stad har från justitiedepartementet fått betänkandet *God man för ensamkommande flyktingbarn* (SOU 2003:51) för yttrande. En sammanfattning av betänkandet redovisas i bilaga.

Utredningen har i huvudsak fått i uppdrag att följa upp 1997 års lagändring samt se över lagens nuvarande skydd för ensamkommande flyktingbarn och överväga om ytterligare åtgärder behöver vidtas för att stärka skyddet för de ensamkommande flyktingbarnen.

Utredaren konstaterar att det krävs ändringar i de lagar som reglerar ensamkommande flyktingbarns rätt och förslår en rad förändringar.

REMISSER

Ärendet har remitterats till integrationsnämnden, socialtjänstnämnden och överförmyndarnämnden.

Integrationsnämnden beslöt den 26 augusti 2003 att återropa och överlämna förvaltningens tjänsteutlåtande.

Integrationsförvaltningens tjänsteutlåtande av den 4 augusti 2003 har i huvudsak följande lydelse.

Förvaltningen tillstyrker utredningens olika förslag, som på en rad punkter synes stärka och klargöra det ensamkommande flyktingbarnets rättsliga och även sociala skydd. Det sistnämnda är inte minst viktigt med tanke på förutsättningarna för integration av dessa barn med en särskilt sårbar och svår situation.

I ett tjänsteutlåtande till integrationsnämnden från 2003-01-24 om ”Ensamkommande flyktingbarn - förslag till riktlinjer för handläggning i Stockholms stad”, instämde förvaltningen i följande citat ur ett utlåtande till stadens socialtjänstnämnd:

”Fortfarande råder oklarheter angående vilken kommun som har utredningsansvar, den kommun där släktinghemmet finns, oavsett om medgivande kan ges eller ej, eller den kommun där förläggningen ligger. I en statlig utredning lämnade Socialstyrelsen och Migrationsverket 2002-06-03 in ett gemensamt förslag till regeringen på hur barn som kommer ensamma till Sverige från ett annat land skall kunna tas om hand på bästa sätt. Förslaget berör frågan om barnens företrädare, om utredning, vård och boende samt om statens ersättningar till kommuner. Bland annat föreslås att vissa kommuner får ett speciellt ansvar för barn som kommer ensamma. Förvaltningen bedömer att det statliga förslaget inte påverkar kommunens utredningsmetod i sig, och att riktlinjer för staden inte behöver avvakta ett regeringsbeslut. Eventuella framtida förändringar bör dock leda till revidering och förtydliganden i föreslagna riktlinjer.”

En del av dessa oklarheter enligt citatet ovan har genom delbetänkandets förslag klarats ut. Socialstyrelsens och Migrationsverkets rapport ”Förbättringar i mottagandet av barn från annat land som kommer till Sverige utan medföljande legal vårdnadshavare (s.k. ensamkommande barn)” samt åtföljande kostnadsberäkningar av dessa förslag, bereds dessvärre fortfarande inom regeringskansliet. (Det ingår inte i föreliggande utrednings uppdrag att föreslå ändringar i frågan om vilka kommuner som skall ansvara för mottagandet av ensamkommande barn eller lämna förslag till regler om hur den statliga ersättningen till kommuner och landsting skall administreras.)

I samma tjänsteutlåtande från 2003-01-24 nämns även följande. ”Projektet har dokumenterats i en slutrapport och en metodhandbok, *Ensamkommande flyktingbarn*, har utformats som ett delresultat av projektet. Stadsdelsnämnden i Rinkeby godkände genom beslut 2001-12-20 projektrapport och metodhandbok. Nämnden hemställde samtidigt om att kommunstyrelsen hos

regeringen anholder om att utreda de frågeställningar som gäller flyktningbarnens mottagande i kommunerna avseende vistelsebegreppet, ansvargränser mellan Migrationsverket och kommunerna samt god mans ställning i uppdrag för ensamkommande flyktningbarn. Ärendet överlämnades till Svenska Kommunförbundets styrelse för kännedom.”

Det är därför särskilt tillfredsställande att den gode mannens befogenheter föreslås förstärkas så att han kan fatta beslut i *samtliga* frågor som rör det ensamkommande barnet fram till dess det får *hemvist* (dvs i praktiken den plats där barnet var folkbokfört den 1 november föregående år) här. En viktig konsekvens med tanke på de ensamkommande barn som försvunnit från Migrationsverkets anläggningar, är att den gode mannen får större möjligheter att hindra barnet att avvika från en anvisad boendeform. Vidare undanröjs härigenom den begränsning och oklarhet för dagens gode män som innebär att deras mandat främst rör barnets ekonomiska angelägenheter.

Med utökat ansvar följer också ett större ansvar, varför det synes välbetänkt att överförmyndaren skall kunna begära ett utdrag ur belastningsregistret för den tilltänkte gode mannen.

Enligt det så kallade gränsdragningsärendet ligger ansvaret för mottagande av ensamma flyktningbarn på stadsdelarna i Stockholms stad. Härav följer att förvaltningen i övrigt ber att få hänvisa till de synpunkter som socialtjänstförvaltningens anför i sitt remissyttrande.

Socialtjänstnämnden beslöt den 26 augusti 2003 att återropa och överlämna förvaltningens tjänsteutlåtande.

Socialtjänstförvaltningens tjänsteutlåtande av den 11 augusti 2003 har i huvudsak följande lydelse.

Förvaltningen välkomnar utredningens förslag på lagändringar eftersom dessa bedöms kunna stärka det rättsliga skyddet för ensamkommande flyktningbarn. Den lagstiftning som idag reglerar uppdraget som god man har kommit till i annat syfte än det situationen kräver när det gäller ensamkommande barn. För att kunna ta tillvara barnets intressen krävs att gode mannen får utökade befogenheter, motsvarande vårdnadshavarens, för att kunna agera och fatta beslut i samtliga frågor som rör barnet.

I utredningen anges att de gode män som skall ha hand om ensamkommande barn skall vara särskilt lämpade för denna uppgift och att överförmyndaren skall kunna begära ett utdrag ur belastningsregistret beträffande den tilltänkte gode mannen.

Förvaltningen anser att det därutöver är nödvändigt att ange principer för vem som ska kunna utses som god man. Exempelvis förekommer det idag att de släktingar som blir familjehem till ett ensamkommande barn också blir barnets gode man vilket inte alltid är en lämplig lösning. Gode mannen får en mycket viktig funktion som företrädare för barnet ur ett allmänrättsligt perspektiv och det har många gånger visat sig att uppdraget som god man kan kollidera med uppdraget att ombesörja den dagliga omvårdnaden om barnet. Gode mannen bör inte heller vara en tjänsteman som inom socialtjänsten har ett annat uppdrag i förhållande till barnet eller som kan komma i konflikt mellan myndighetens uppdrag och uppdraget för barnet. Frågan om gode mannens lojalitet till barnet ska aldrig behöva uppstå.

Uppdraget kräver sannolikt ett större engagemang än det som är vanligt vid andra typer av uppdrag som god man. Gode mannen kommer att vara barnets rättsliga företrädare i många sammanhang under barnets placering både när det gäller barnets rätt i samband med asylutredningen och i samband med kontakterna med myndigheter över huvud taget. Gode mannen är den person som träder i vårdnadshavarens ställe i samarbetet med socialtjänsten och de beslut som kontinuerligt behöver fattas rörande barnet. Det känsliga rättsläge som gäller ensamkommande barn kräver att gode mannen har goda kunskaper om hela processen från asylutredningen och socialtjänstens uppdrag till barnets vård i familjehem eller annan vårdform.

För att säkerställa kvaliteten är det viktigt att kunna erbjuda såväl utbildning som skälig ersättning för dessa gode män. Det bedöms också viktigt att det finns gode män som kan åta sig uppdrag med mycket kort varsel, förslagsvis genom inrättande av någon form av jourssystem.

Slutligen är förvaltningens bedömning att förslagen i betänkandet är ett led i rätt riktning när det gäller att förbättra villkoren för barn som kommer ensamma till Sverige från ett annat land. För att förbättra villkoren för ensamkommande barn som kommunplaceras i Stockholms stad antog kommunstyrelsen 2003-04-09 särskilda riktlinjer för handläggningen av dessa ärenden. Dokumentet innehåller en beskrivning av de särskilda förutsättningarna för arbetet samt riktlinjer och handläggningsrutiner som ger en metodiskt vägledning för socialsekreterare och familjevårdinspektörer som arbetar med de ensamkommande flyktingbarnen och deras familjehem. I anslutning till riktlinjerna anordnas också utbildning för alla stadsdelsförvaltningar i stad. Det återstår dock frågor där oklarheter fortfarande råder, såsom otydliga ansvarsgränser mellan stat och kommun och vilken kommun som har utredningsansvar, den kommun där släktinghemmet finns, oavsett om medgivande kan ges eller ej, eller den kommun där förläggningen ligger. Dessa frågor behöver också lösas för att barnen ska kunna tas omhand på bästa sätt.

Överförmyndarnämnden beslöt den 22 augusti 2003 att som svar på remissen överlämna förvaltningens tjänsteutlåtande samt att därutöver anföra följande.

Nämnden känner stor tveksamhet till utredningens förslag att familjehemsföräldrar skulle vara särskilt lämpade som särskilt förordnade vårdnadshavare .

Anledning är familjehemmens beroendeställning av socialtjänsten, som har anlitat och betalar dem. Det kan vara svårt för familjehemmen att inför samma myndighet företräda barnets intressen och bevaka barnets rätt.

Överförmyndarförvaltningens tjänsteutlåtande av den 22 augusti 2003 är i huvudsak av följande lydelse.

Förslaget till ny lag om god man för ensamkommande flyktingbarn innehåller i stort de önskemål om förbättringar och förtydliganden i dessa ställföreträdarskap som nämnden tidigare haft. I synnerhet gäller det gode mannens tidigare brist på behörighet att agera som vårdnadshavare. Att detta nu kommer till uttryck i en lag är utmärkt. Likaså att det tydligt i betänkandet framgår vad som ingår i denna vårdnad.

Förändringen som föreslås i FB 6 kap. 8 a § att även andra barn kan få en särskilt förordnad vårdnadshavare (under vissa förutsättningar) trots att det faktiskt redan finns en vårdnadshavare ser nämnden som en viktig möjlighet att stärka berörda barns rättssäkerhet.

För att överförmyndarnämnden skall kunna utöva tillsynen över dessa särskilt förordnade vårdnadshavare (tillika förmyndare) krävs dock en förändring i domstolarnas instruktioner så att överförmyndarnämnden underrättas om meddelade beslut i dessa ärenden. Idag sker inte detta och nämnden har stora svårigheter att på annat sätt få kunskap om att någon förordnats till vårdnadshavare (och förmyndare). Någon tillsyn över dessa förmyndarskap är därför inte möjlig och detta är ett problem som uppmärksammas under flera år.

Förslaget till förändring i utlänningslagen, 11 kap. 1 b §, förtydligar på ett utmärkt sätt vem som företräder det omyndiga barnet, vilket inte är fallet i nuvarande lydelse, och som f n tolkas på olika sätt.

Vad gäller fråga om behörig överförmyndare, FB 11 kap. 25 § andra och tredje styckena, kan nämnden med tillfredsställelse konstatera att man nu föreslår folkbokföringsorten istället för hemvistet som grund.

Överförmyndarnämndens möjlighet, enligt förslaget, att få utdrag från belastningsregistret är välkommet från nämndens sida. Nämnden har, alltsedan detta lagförslaget utsändes på remiss och efter det att lagen trätt i kraft, på flera sätt framfört det väsentliga för nämnden att få tillgång till dessa uppgifter.

Trots att det inte ingår i utredningens uppdrag att belysa de ekonomiska konsekvenserna av dessa lagförslag kan nämnden dock inte undgå att påtala de ökade kostnader som utvidgningen av den gode mannens uppdrag får.

Sammanfattning av utredningen ”God man för ensamkommande flyktingbarn (SOU 2003:51)

Uppdraget

År 1997 förbättrades det rättsliga skyddet för ensamkommande flyktingbarn då möjligheten att förordna god man för utomnordiska barn utvidgades. Utredningens uppdrag i den del som redovisas i detta betänkande har varit att följa upp 1997 års lagändringar och överväga om ytterligare åtgärder behövs vidtas för att stärka skyddet för de ensamkommande barnen.

God man för ensamkommande barn m.fl.

Genom en ändring av 4 kap. 3 § andra stycket lagen (1904:26 s. 1) om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap och förmynderskap utökades år 1997 möjligheten att förordna god man för ensamkommande barn. Ändringen medförde att de flesta ensamkommande barn som anlände till Sverige alltsedan dess tillförsäkras en god man under vistelsen. Under senare tid har de ensamkommande barnen situation uppmärksammats i olika avseende. Det har i samband härmed framkommit att det finns behov av att ytterligare stärka skyddet av dessa barn. Det största problemet är att dagens gode män för ensamkommande barn endast kan träda i barnens förmyndares ställe, dvs. deras befogenhet rör främst barnens ekonomiska angelägenheter. Den gode mannens möjligheter att besluta i angelägenheter som rör barnets personliga förhållanden är således starkt begränsade. Detta har visat sig vara en allvarlig brist och har dessutom lett till att det idag råder oklarhet kring omfattningen av den gode mannens uppgifter. För att tillägga till rätta med problemet föreslår utredningen att det inom ramen för en särskild lagstiftning som tar sikte på ensamkommande barn skapas en möjlighet för överförmyndaren att förordna en god man som kan träda i såväl förmyndarens och vårdnadshavarens ställe. Härigenom säkerställs att den gode mannen kan agera och fatta beslut i samtliga frågor som rör det ensamkommande barnet. Detta får särskild betydelse i frågor som rör barnets boende, eftersom den gode mannen ges större möjlighet att hindra barnet från att avvika från en avvisad boendeform.

Under utredningens arbete har det framkommit att det finns en grupp utomnordiska barn som många gånger är lika utsatta som de ensamkommande barnen. Det rör sig om barn som vid inresandet i Sverige åtföljs av en vuxen företrädare men som under vistelsen här på ett eller annat sätt lämnas ensamma. Denna grupp barn omfattas också av den föreslagna lagstiftningen.

De gode män som skall ha hand om ensamkommande barn skall vara särskilt lämpade för denna uppgift. För att överförmyndaren skall kunna försäkra sig om att det ensamkommande barnet inte anförtros åt någon olämplig person föreslår utredningen att det skall vara möjligt för överförmyndaren att begära ett utdrag ur belastningsregistret beträffande den tilltänkte gode mannen.

Barns rätt att ansöka om uppehållstillstånd

Av FN:s Barnkonvention följer att konventionsstaterna skall säkerställa att ett barn som söker flyktingstatus eller som anses som flykting i enlighet med internationell eller nationell rätt erhåller lämplig skydd och humanitär bistånd. En grundläggande förutsättning är härvid att barnet kan få en ansökan om uppehållstillstånd prövad. I dag saknas klara regler om när ett barn på egen hand kan ansöka om uppehållstillstånd. Utredningens föreslår därför att ett barn som har fyllt 15 år själv bör få göra en sådan ansökan. För att säkerställa att även ett barn under 15 år tillförsäkras rätten att få ansökan om uppehållstillstånd prövad föreslår utredningen att det införs en ny paragraf i 11 kap. utlänningslagen, 1 c §, som föreskriver att en god man, alternativt ett offentligt biträde, har en skyldighet att ansöka om uppehållstillstånd för det ensamkommande barnets räkning om barnet har behov av ett sådant tillstånd.

Särskild förordnad vårdnadshavare för ensamkommande barn

Den gode mannens uppgift bör enligt utredningens mening vara att bevaka det ensamkommande barnets intressen under den första, och ofta svåraste, tiden i Sverige. Under denna tid skall barnets ansökan om uppehållstillstånd behandlats och barnet placeras i någon form av boende samt ges undervisning. Den gode mannen har en samordnande funktion och skall se till att barnets rätt tas tillvara i dessa olika sammanhang.

Om barnet beviljas uppehållstillstånd i Sverige och därefter får internationell privaträttslig hemvist här bör den gode mannen ersättas av en mer permanent företrädare. Utredningen föreslår därför att när ett ensamkommande barn får hemvist i Sverige skall som regel en särskilt förordnad vårdnadshavare utses för barnet. Om det ensamkommande barnets föräldrar är döda kan en särskilt förordnad vårdnadshavare utses enligt 6 kap. 9 § föräldrabalken. För det fall barnets föräldrar lever, eller det är oklart om så är fallet, saknas det emellertid idag möjlighet att utse en särskilt förordnad vårdnadshavare för den underårige. Med hänsyn till detta föreslår utredningen att det införs en ny paragraf i 6 kap. föräldrabalken, 8 a §, som föreskriver att en särskilt förordnad vårdnadshavare kan utses för ett barn vars föräldrar är varaktigt förhindrade att utöva vårdnaden. En förälder som under överskådligt tid på grund av t.ex. stort geografiskt avstånd eller bristande kommunikationer inte kan sörja för att barnets behov i olika avseende tillgodoses får normalt anses vara varaktigt förhindrad att utöva vårdnade.

Den förslagna paragrafen är inte begränsad till situationer som rör ensamkommande barn. En särskild förordnad vårdnadshavare kan t.ex. utses även för ett barn vars förälder till följd av långvarig och allvarig sjukdom inte kan ta hand om sitt barn eller försvinner under utrikes resa.

Behörig domstol och överförmyndare i frågor om förmyndarskap, godmanskap enligt 11 kap. 1, 2 och 4 §§ föräldrabalken samt förvalterskap

Nuvarande ordning innebär att den enskildes hemvist den 1 november föregående år avgör vilken domstol respektive överförmyndare som är behörig i mål och ärenden om förmyndarskap, godmanskap enligt 11 kap. 1, 2 och 4 §§ föräldrabalken samt förvalterskap. Denna ordning har visat sig ge upphov till praktiska problem. Det förekommer nämligen ofta att den ort som anses vara den enskildes hemvist inte sammanfaller med den plats på vilken han verkligen är bosatt eller uppehåller sig mera varaktigt. Detta innebär att handläggningen blir onödig och medför i en del fall långa resor för de inblandade.

För att undvika nyss anförda problem bör behörighetsreglerna bättre spegla de verkliga förhållandena. Utredningen föreslår därför att behörigheten enligt 10 kap. 13 § och 11 kap. 25 § föräldrabalken för domstol och överförmyndare i de fall som nämnts ovan knyts till den enskildes folkbokföringsort i stället för till hans hemvist. Om den enskilde inte är folkbokförd i Sverige skall behörigheten för domstol och överförmyndare i nu aktuella hänseende knytas till dennes vistelseort. På samma sätt föreslås tillsynen enligt 16 kap. 2 § föräldrabalken över förmyndare, gode män och förvaltare knytas till den enskildes folkbokföringsort respektive vistelseort. Vad gäller gode män som har förordnats enligt 11 kap. 3 § föräldrabalken i andra fall än vid utredning av ett dödsbo, skall tillsynen utövas av överförmyndaren för den kommun där den gode mannen är folkbokförd.